

Arrest

nr. 141 204 van 17 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Tsering Namgyal KUTITSANG, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 5 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. TYTGAT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 13 december 2012 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 5 augustus 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse origine en bent u afkomstig uit de Volksrepubliek China (VRC), meer bepaald uit het district Kandze. Als kind ging u ongeveer drie jaar naar school. Later werkte

u als landbouwer en deed u kleine zaken in Kandze. Zo verhandelde u kruiden, yartsa gunbu, kaas en boter. De zus van uw echtgenote is een non. Vroeger leefde zij in het klooster maar nadien mocht dit niet meer van de Chinese autoriteiten. Sindsdien woonde ze in bij u en uw echtgenote. In 2009 nam de zus van uw echtgenote deel aan een protest. Hierbij werden zij en twee andere nonnen gearresteerd. Aangezien zij bij u inwoonde kwamen de Chinese autoriteiten langs bij u thuis. Ze vonden er foto's van de dalai lama. Uiteindelijk werd uw schoonzus veroordeeld tot 2,5 jaar gevangenisstraf. U was bang dat u op een dag ook zou worden opgepakt. Hierdoor besloot u om samen met uw echtgenote te vluchten naar India. In oktober 2009 verlieten jullie uw huis. U verbleef nog tijdelijk op andere plaatsen in Tibet zoals Golok en Lhasa. Vervolgens reisde u met een auto via Shigatse naar Dingri. Dan ging u te voet naar Dram. Onder begeleiding van een smokkelaar stak u illegaal de grens over naar Nepal. U registreerde zich in het reception centre in Kathmandu. Daarna reisde u verder via Delhi naar Dharamsala. Tijdens uw verblijf in het reception centre in Dharamsala werd uw dochter geboren. Toen zij een maand oud was verlieten u en uw echtgenote het reception centre en huurden jullie een kamer in Dharamsala. U werkte vier maanden in een restaurant. Omdat u geen engels of hindi spreekt had u moeilijkheden en bent u gestopt met werken. U probeerde een RC (Registration Certificate for Tibetans) te bekomen maar deze werd u geweigerd omdat er op uw SEP (special entry permit) vermeld staat dat u voor 'andere' redenen naar India bent gegaan. Daarop besloot u op frauduleuze wijze een RC te bekomen door ervoor te betalen. Nadien hebt u daarmee ook een IC (Identity Certificate) aangevraagd en bekomen. U vreesde dat de frauduleus bekomen RC u ooit problemen zou opleveren en wilde daarom India verlaten. Daarnaast had u te maken met discriminatie. Zo moest u voor een taxi meer betalen dan de Indiërs. Momenteel leeft de dalai lama nog in India maar u vreest dat Tibetanen na zijn dood niet meer het recht zullen hebben om in India te wonen. Omwille van deze redenen besloot u India te verlaten. In december 2012 reisde u van India naar Dubai en vervolgens naar Italië. U maakte daarbij gebruik van uw IC. Na aankomst in Italië diende u al uw documenten af te geven aan de smokkelaar. Daarna reisde u met de trein verder naar België. Op 13 december 2012 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Chinese identiteitskaart, een fotokopie van uw hukoupagina, uw Special Entry Permit, uw green book, een fotokopie van de geboorteakte van uw dochter, een fotokopie van een attest van het reception centre in Nepal, een attest van het reception centre in Dharamsala, foto's, een attest van het Department of Security en twee enveloppes.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (Chinese identiteitskaart, fotokopie van uw hukoupagina en green book) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: Tsering Namgyal, geboren op 5 april 1978 en geboren te Kandze. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen. Zo stemt de geboortedatum in uw green book niet overeen met de geboortedatum op uw Chinese identiteitskaart. U verklaarde dat u in India naar school wilde gaan en daarom uw leeftijd verlaagde. Uit de praktijk blijkt dat dit vaak gedaan wordt bij Tibetanen die naar India gaan.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (zie gehoorverslag CGVS pp. 2, 12, 13) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2010 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofdte aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw illegale vlucht uit Tibet een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. Na uw vlucht uit de VRC in 2010 heeft u van 2010 tot eind 2012 in India verbleven. U woonde gedurende gans deze periode samen met uw echtgenote in Dharamsala. U werkte gedurende vier maanden in een restaurant. Voor het overige hebt u nooit gewerkt in India.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (zie gehoorverslag CGVS p.5). U zou deze in India hebben afgegeven om een 'exit permit' te verkrijgen.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelt het CGVS het volgende vast. Ten eerste werd u gevraagd waarom u India hebt verlaten. U verklaarde dat u uw RC op frauduleuze wijze hebt bekomen en dat u hierdoor in de toekomst misschien problemen zou ondervinden (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Dit kan echter niet overtuigen. Ten eerste is er geen enkele reden waarom u niet op legale wijze een RC zou hebben bekomen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat elke Tibetaan in India op basis van zijn SEP een RC wordt uitgereikt. Uw verklaring dat u deze niet kreeg omdat u voor 'andere' redenen naar India bent gegaan is een blote bewering die u nergens op stoelt. Ook aan deze mensen wordt immers een RC uitgereikt. Bovendien hebt u met uw RC een IC verkregen. Indien u werkelijk problemen zou vrezen omdat uw RC vals zou zijn, zou u met dit document geen IC hebben aangevraagd. Er kan bijgevolg geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw RC vals zou zijn. In elk geval legde u geen kopie neer van één van beide documenten om dit te staven, noch enig ander document of begin van bewijs ter staving. Voorts verklaarde u dat u in India werd gediscrimineerd. Zo diende u voor een taxi meer te betalen dan de Indiërs (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Nergens in uw asielaanvraag is er echter sprake van een dermate ernstige vorm van discriminatie ten aanzien van u als Tibetaan in India dat het niveau van vervolging zou zijn bereikt. De door u aangehaalde feiten zijn onvoldoende zwaarwichtig om ze gelijk te stellen met vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Verder verklaarde u dat de dalai lama momenteel nog leeft maar dat u vreest dat de Tibetanen na zijn dood niet meer het recht zullen hebben om in India te wonen (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Dit is echter een louter vermoeden dat u nergens op stoelt. U haalde geen indicaties aan die erop wijzen dat dit zou gebeuren. Ten tweede werd u gevraagd waarom u niet zou kunnen terugkeren naar India. U verklaarde dat u nergens heen kan. Uw IC zou zijn afgenomen door de smokkelaar en u zou nu over geen enkel document meer beschikken. Indien u zou terugkeren zouden de Indische autoriteiten dat niet aanvaarden (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Echter kan hieraan geen geloof worden gehecht zoals hierna in de beslissing staat aangegeven. Verder stelde u wederom dat de dalai lama al oud is en dat niemand kan garanderen dat de Tibetanen levenslang in India mogen blijven (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Zoals hierboven reeds werd uiteengezet zijn er geen indicaties dat Tibetanen na de dood van de dalai lama India zouden moeten verlaten. Ten slotte werd u gevraagd waarom u geen asiel hebt aangevraagd in Italië. U verklaarde dat vluchtelingen in België meer rechten krijgen. U zou hier sneller een papier krijgen en zou daardoor uw echtgenote sneller terugzien (zie gehoorverslag CGVS p. 11). Dit is geen afdoende argument. Van asielzoekers met een gegronde vrees voor vervolging mag worden verwacht dat zij onmiddellijk na aankomst in een veilig derde land bescherming zoeken. De vaststelling dat u dit niet heeft gedaan ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vrees.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico

lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was/bent van een dergelijke IC.

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Ook andere van uw verklaringen ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid. Zo beweerde u dat uw schoonzus in 2009 werd gearresteerd. Dit vormt de aanleiding van uw vertrek uit Tibet. Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat er op 31 oktober 2008 reeds een artikel op internet werd gepubliceerd dat dit incident vermeldt. Wanneer u tijdens het gehoor op het CGVS met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd bleef u erbij dat uw schoonzus in 2009 werd gearresteerd. Pas wanneer u opnieuw duidelijk gemaakt werd dat dit niet kan aangezien er al in 2008 over gepubliceerd werd gaf u toe dat u misschien de jaren door elkaar hebt gehaald (zie gehoorverslag CGVS p. 7). U verklaarde dat de politie drie dagen na de arrestatie van uw schoonzus bij u thuis is langsgesproken. Aangezien u verklaarde pas in oktober 2009 te zijn vertrokken bij u thuis, hebt u nog minstens een jaar na het incident bij u thuis verbleven. Nochtans verklaarde u eerder dat de arrestatie van uw schoonzus de directe aanleiding was van uw vertrek uit Tibet. Gevraagd waarom u dan nog een jaar hebt gewacht alvorens te vluchten verklaarde u dat u moest wachten tot uw schoonzus werd veroordeeld (zie gehoorverslag CGVS p. 8). U maakte nergens melding van problemen die zich gedurende dat jaar zouden hebben voorgedaan. Bijgevolg is het nog weinig geloofwaardig dat u Tibet zou hebben verlaten omwille van problemen na de arrestatie van uw schoonzus.

Wat betreft de door u neergelegde documenten, zijnde uw Chinese identiteitskaart, een fotokopie van uw hukoupagina, uw Special Entry Permit, uw green book, een fotokopie van de geboorteakte van uw dochter, een fotokopie van een attest van het reception centre in Nepal, een attest van het reception centre in Dharamsala, foto's, een attest van het Department of Security en twee enveloppes, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ze kunnen hooguit als een begin van bewijs inzake uw identiteit gelden, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

1.3. Stukken

1.3.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende documenten: “5. *Geboorteakte dochter*; 6. *Tibetaans paspoort*; 7. *Bevolking*; 8. *Identiteitskaart*; 9. *Indische vergunning*; 10. *Fotos*; 11. *Getuigschrift Tibethan Reception Center. Nota CBAR-BCHV “Biedt India ‘reële bescherming’ aan Tibetanen?”*, maart 2014”.

1.3.2. Verzoekende partij legt ter terechtzitting nog haar Chinese identiteitskaart, een fotokopie van haar hukoupagina en haar Green Book voor.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich in een “*Eerste middel - Aangaande de weigering van hoedanigheid van vluchteling op “Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”*”. Verzoeker beroept zich in een “*Tweede middel - Aangaande de weigering van subsidiaire beschermingsstatus op de “Schending van artikelen 48/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet”*”.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Eenzelfde conclusie geldt artikel 62 Vreemdelingenwet.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.4. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst. Dat verzoeker ter goeder trouw is en “*Niettegenstaande zijn wantrouwen tracht verzoekende partij, in de mate van het mogelijke, om zo open mogelijk alle feiten weer te geven die hij heeft ondergaan en in detail te antwoorden op de vragen van het CGVS*”, is dan ook inherent aan de op verzoeker rustende medewerkingsplicht. Evenmin kan verzoeker worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift beweert dat “*De bestreden beslissing tast ten onrechte het vermoeden van goede trouw aan*” nu dit een civielrechtelijk beginsel is dat geen toepassing heeft in het asielcontentieux.

2.5. Verzoeker is van Tibetaanse origine en stelt geboren te zijn op 6 april 1978 in Sanxi, Kandze, Sichuan, Volksrepubliek China (VRC). Verzoeker legt zijn originele Chinese identiteitskaart voor, uitgegeven op 24 juli 2007 en geldig tot 24 juli 2027. Verzoeker legt tevens een fotokopie voor van een pagina uit zijn hukou van 23 november 2010, waarop de geboortedatum 6 april 1978 staat. Verzoeker legt aannemelijke verklaringen af over Tibet (gehoor p. 2-3, p. 12-13). De Raad ziet niet in waarom de commissaris-generaal concludeert dat verzoeker “*minstens de jure*” over de Chinese nationaliteit beschikt wanneer aan de hand van authentieke identiteitsdocumenten, met name een identiteitskaart van de Republiek van China en tevens een fotokopie van een hukou, eenduidig wordt aangetoond dat verzoeker de Chinese nationaliteit heeft. Verzoeker legt tevens een originele SEP others voor, uitgegeven op 24 februari 2010 en geldig tot 23 augustus 2010. Hieruit blijkt tevens dat verzoeker op 6 maart 2010 is aangekomen in Dharamsala.

Daarnaast brengt verzoeker een origineel Green Book, een attest van het Office of the Reception Centre Dharamsala, en een kopie van het attest Tibetan Reception Center Kathmandu bij. Aldus kan blijken dat de Tibetaanse autoriteiten in ballingschap verzoeker als Tibetaan, geboren te Tibet, beschouwen.

2.6. Noch het administratief dossier, noch het verzoekschrift brengt informatie aan waaruit kan aangenomen worden dat alle Tibetanen uit de Volksrepubliek China *prima facie* in aanmerking komen voor internationale bescherming. Immers uit de informatie die werd aangebracht kan blijken dat in het bijzonder voor Tibetaanse nonnen en monniken en politieke activisten de mensenrechtensituatie in Tibet kan verontrusten, doch er wordt niet aangetoond dat elke Tibetaan louter omwille van zijn Tibetaanse etnie en Boeddhistische geloof vervolgd wordt of zal worden door de Chinese autoriteiten.

Verzoeker verklaart Tibet in 2009 te hebben verlaten omdat zijn inwonende schoonzus, tezamen met twee anderen, werd gearresteerd naar aanleiding van haar deelname aan een protest en de politie in hun woning foto's van de Dalai Lama gevonden heeft (gehoor p. 7). Verzoeker brengt een origineel attest van het Department of Security van de Central Tibetan Administration bij, waaruit blijkt dat San. Lh. (zus van Y. Lh., verzoekers tweede echtgenote met wie hij volgens het Birth Certificate een kind heeft gekregen in 2010, tevens gehoor p. 4), een voormalig politieke gevangene is, die gearresteerd werd voor haar politieke activiteiten in 2008. Verzoeker is inderdaad weinig concreet omtrent de datum van de arrestatie (en veroordeling) van verzoekers schoonzus en zijn vlucht naar India, dan worden de feiten niet betwist en kan aldus niet uitgesloten worden dat verzoeker in de negatieve belangstelling van de Chinese autoriteiten zal komen te staan bij een terugkeer, temeer verzoekers schoonzus na een veroordeling tot 2,5 jaar nog altijd een wekelijkse meldingsplicht heeft (gehoor p. 8) en verzoeker China illegaal heeft verlaten.

2.7. Verzoeker betwist echt niet dat hij zijn gewoonlijk verblijf heeft in India waar hij volgens zijn verklaringen op het CGVS sedert 2010 verblijft. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoeker volhoudt in China vervolging te vrezen, gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, India het eerste land van asiel is.

2.8. Artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “1. *Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.* 2. *Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.*”

2.9. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een ‘reële bescherming’ geniet.

2.10. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat, en tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asieland reëel zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3. Verzoekende partij betwist echter dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie en dat een reële bescherming geboden wordt aan Tibetanen in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

3.1. Echter uit het administratief dossier kan blijken dat India voor de Tibetanen specifieke maatregelen treft. De "COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een RC beschikken en *"In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt"*. Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoeker er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies ("Information Pertaining Tibetan Nationals"). Aldus kan er evenmin gesteld worden dat er geheel geen rechtszekerheid heerst.

3.2. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (Information Pertaining Tibetan Nationals) correct worden toegepast, dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt. Ook de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen zowel volgens de SP (Police) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een "Long Term Stay RC". Er zijn bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd.

3.3. Verzoeker blijft bij louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op een RC terwijl duidelijk kan blijken dat in de praktijk (quasi) alle Tibetanen over een RC beschikken en dat geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. De door verzoeker aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben. Dit kan tevens blijken uit verzoekers verklaringen. Verzoeker verklaart in 2010 tegen betaling een 'valse' RC te hebben verkregen, beweerdelijk omdat hij een SEP others had, doch verklaart hieromtrent niet hoe deze RC van een echte RC zou verschillen. Verzoeker kon op basis hiervan tevens in *"het was ongeveer juli of augustus 2010"* een IC verkrijgen (gehoor p. 10) waarmee hij naar Europa gereisd is. Uit het betalen van smeergeld kan geen persoonlijke, noch een zwaarwichtige vrees worden afgeleid, noch kan blijken dat enkel Tibetanen met corruptie geconfronteerd worden. Aldus kan blijken dat verzoeker een continu legaal verblijfsrecht genoot, hetgeen hij ook verklaart en dat hij bovendien ook legaal is kunnen vertrekken. Waar verzoeker nog meent dat hij problemen zou kunnen krijgen indien de Indische autoriteiten er zouden achter komen dat zijn RC 'vervalst' is, in zover überhaupt al waarachtig, *quod non demonstrandum*, ziet de Raad vooreerst niet in hoe de Indische autoriteiten dit zouden te weten komen. Bovendien stelt de Raad vast dat dergelijke loutere bewering niet geadstrueerd wordt door verzoeker, noch kan blijken uit de inhoud en de geest van het Indische beleid (Information Pertaining Tibetan Nationals) zoals deze in de COI's beschreven staat, temeer momenteel geen vertegenwoordigende onder meer nodig is voor het verkrijgen van een RC en ook Chinese Tibetanen probleemloos een RC kunnen bekomen, en zelfs specifiek wordt ontkend waar de COI Focus "CHINA INDIA De Tibetaanse gemeenschap in India" stelt *"Wat betreft het gegeven dat vele Tibetanen in het verleden in hun RC's verkeerdelijk een geboorteplaats in India opgaven, verklaarde een protocol officer van de FRRO's in 2008 aan de Australische asielinstanties dat dergelijke discrepanties*

in RC's en IC's (zie *infra*) kunnen worden rechtgezet in India en in een Indiase diplomatieke missie in het buitenland [Refugee Review Tribunal Australia, 06/11/2009]". Verzoeker beperkt zich in deze tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen en het formuleren van loutere beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen, temeer de Raad niet inziet waarom verzoeker hoe dan ook problemen zou krijgen over een incorrecte RC indien hij probleemloos op basis van deze 'valse' RC in India kon verblijven en tevens een IC kon verkrijgen die hem gedurende 10 jaar het recht geeft terug te keren naar India. Verzoeker blijft aldus bij loutere beweringen en kan gezien het Indische beleid en campagnes om alle Tibetanen een RC te bezorgen, niet overtuigen over geen echte dan wel gecorrigeerde RC te (kunnen) beschikken.

3.4. Verzoeker kan aldus evenmin overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is of afhankelijk is van de "goodwill van de regering". Immers de beperkte geldigheidsduur is niet relevant nu de mogelijkheid wordt geboden dit stelselmatig te verlengen. Dat hierbij mogelijks praktische, maar geen onoverkomelijke moeilijkheden kunnen optreden, doet hier niet van af nu kan blijken dat elke Tibetaan geldige verblijfsdocumenten kan verkrijgen in India. Dat dit beleid afhankelijk is van de zittende regering, is een bewering die zowel strijdig is met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met de eigen verklaringen van verzoekende partij en de voorbije realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizend volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd in India. Verzoekende partij toont evenmin aan waarom er thans na meer dan een halve eeuw veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Verzoeker blijft dan ook bij louter theoretische beweringen. Ten slotte kan nog toegevoegd worden dat eenvoudige administratieve voorwaarden bij het verkeer van personen op zich niet als bewegingsbelemmerende maatregelen worden beschouwd, laat staan vervolging.

3.5. Verzoeker wordt niet vervolgd door de Indiase overheid. Verzoeker kon in India ongemoeid wonen en werken. Verzoeker verklaarde naar België te zijn gekomen omwille van de discriminatie, doch verklaart enkel minimale gevallen van afzetterij waaruit alleszins geen zwaarwichtige vervolging kan worden afgeleid. Daarenboven kan uit het betalen van smeergeld of afzetterij geen persoonsgerichte noch een zwaarwichtige vrees worden afgeleid, noch kan blijken dat enkel Tibetanen hiermee geconfronteerd worden. Verzoeker is manifest niet vertrokken uit India uit nood aan bescherming noch kan blijken dat hij niet terug kan omwille van een vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

3.6. De Raad stelt vast dat deze conclusies uitgebreid en correct werden gemotiveerd in de bestreden beslissing. Derhalve heeft het Commissariaat-generaal wel degelijk verzoekers asielrelaas op zijn individuele merites beoordeeld en kan geenszins beweerd worden dat er "*Toch tracht ze [Het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen] op grond van onlogische redeneringsformules een negatieve beslissing te staven*" of dat er enkel verwezen werd naar algemeen beschikbare informatie, noch dat de beslissing niet op correcte juridische wijze werd gemotiveerd.

3.7. De argumenten van verzoeker inzake de gevaren van refolement zijn evenmin gegrond. Uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "*De Tibetaanse gemeenschap in India*", blijkt dat de Indische Supreme Court het beginsel van non-refolement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refolementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

3.8. Het staat verzoeker vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken; verzoeker dient in deze zelf objectieve informatie aan te dragen die vermag de gegevens, analyses en conclusies uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te weerleggen. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin

naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verzoekers asielaanvraag ten opzichte van India is ongegrond.

3.9. Inzake de terugkeer van Tibetanen naar India blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie “COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”, dat *“Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR. (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indische diplomatieke post van zijn verblijf land een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel.”*. Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen. Waar verzoeker nog verklaart dat hij *“voorafgaandelijk niet een dergelijke terugkeerstempel bekwam”*, kan slechts worden vastgesteld dat dergelijke bewering vooreerst niet geadstrueerd wordt en bovendien klemmt met de objectieve informatie waaruit blijkt dat *“Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen NORI stempel vraagt in zijn IC. Westerse ambassades weigeren in principe trouwens visa af te leveren in IC's zonder NORI”*. Aangezien verzoeker ter terechtzitting stelt dat hij via Italië een visum verkreeg kan hij zijn beweringen aantonen, *quod non*.

Tevens blijkt dat *“Niemand van de Tibetanen met wie Cedoca gesproken heeft noemde problemen bij het aanvragen van terugkeervisa voor de IC's bij de Indiase ambassades. In een e-mail aan Cedoca van februari 2014 verklaarde de Indiase ambassade in Brussel hierover dat alle Tibetanen die beschikken over een yellow book en een NORI-stempel inderdaad gerechtigd zijn om terug te keren naar India. Of de IC-houders India al dan niet verlaten hebben met de yellow book neemt de ambassade bij het faciliteren van hun terugreis naar India niet eens in beschouwing. Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van het IC-boekje. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC-boekjes ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden “na uitgebreide onderzoeksdaden”*. De CTA heeft op 30 september 2009 een onderhoud gehad met het hoofd van de Indiase paspoortdienst over de mogelijkheden om ook in het buitenland een nieuw IC-boekje te bekomen. Op 3 oktober 2009 heeft de CTA hierover een circulaire verspreid ter attentie van aan “alle IC-houders”. Volgens deze circulaire zouden de Indiase missies in het buitenland voortaan nieuwe IC-boekjes kunnen uitreiken voor IC-houders van wie de IC-pagina's volgestempeld waren of voor IC-houders die hun IC verloren hadden. Wel is het, volgens de circulaire, zo dat enkel IC's die geldig zijn vervangen zouden kunnen worden. Vernieuwing van de IC in het buitenland zou dan weer onmogelijk zijn. Wie zijn IC wilde verlengen diende dus, nog steeds volgens de circulaire, hiervoor tijdig terug te keren naar New Delhi. De Indiase ambassade in Brussel heeft in een e-mail van februari 2014 aan Cedoca verklaard dat Tibetanen van wie de IC verloren is gegaan zich inderdaad tot de ambassade kunnen wenden voor een her-uitreiking (duplicaat) van hun IC-boekje. Alvorens ze een nieuwe IC uitreiken zou de ambassade de Tibetanen wel eerst onderwerpen aan de *“normale procedures waaronder een identiteitscontrole”*. Een her-uitreiking zou, volgens de e-mail, ook enkel mogelijk zijn *“in zoverre de aanvrager niet het staatsburgerschap van een ander land heeft aangenomen”*.”. Aldus kan worden vastgesteld dat duplicaten van IC's effectief worden uitgereikt, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek, en dit ook door de Indiase ambassade in Brussel.

3.10. Verzoeker reisde zijn eigen IC, die beweerdelijk door de smokkelaar werd afgenomen, en betaalde 1.000.000 IR (verklaring 35, gehoor p. 11) voor zijn reis. Dat verzoeker zijn IC heeft afgegeven aan de smokkelaar, kan niet overtuigen gezien niet wordt toegelicht waarom verzoeker (een gedeelte van) zijn eigen authentieke identiteitsdocumenten zou weggeven, te meer hij hiervoor 1 miljoen Indische roepies betaalde en hij middels zijn IC op legale wijze heeft gereisd. Zelfs indien per loutere hypothese de inschakeling van een smokkelaar/tussenpersoon nodig zou zijn voor het verkrijgen van een visum, dan nog verklaart dit niet waarom verzoeker zijn IC nadien zou hebben weggegeven. Aldus zijn er wel degelijk gemotiveerde redenen waarom er ernstig kan worden getwijfeld aan de bewering dat verzoeker zijn IC aan de smokkelaar zou hebben gegeven. Waar verzoeker nog aanvoert dat *“de verwerende partij zeer goed weet dat het niet uitzonderlijk is, wel integendeel, dat mensensmokkelaars identiteitsdocumenten niet teruggeven aan de titularis, en men niet goed inziet wat of waarom de*

verzoeker te verbergen heeft met betrekking tot zijn reisroute", is dit een loutere bewering die bovendien niet kan worden aanvaard nu verzoeker het ontbreken van een IC inroept om zijn terugkeer aan te vechten, laat staan dat uit deze loutere bewering kan worden afgeleid dat hij de waarheid spreekt. Verzoeker faalt aldus in zijn medewerkingsplicht te meer niet kan worden ingezien waarom de Indiase autoriteiten die een IC geldig voor 10 jaar met terugkeerclausule zouden hebben uitgereikt, noch waarom verzoeker niet zou mogen terugkeren naar zijn echtgenote en familie die legaal in India verblijven. Verzoeker beperkt zich dan ook tot het volharden in zijn verklaringen, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het formuleren van loutere beweringen en het maken van vergoelijkningen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

3.11. Voor zover verzoeker inderdaad niet langer een geldige IC bezit - wat niet is aangetoond - kan evenmin overtuigen dat hij onmogelijk een nieuw document of een duplicaat kan krijgen. Integendeel uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat de CTA in India de Tibetanen daadwerkelijk bijstaan bij het verkrijgen van reis- en verblijfsdocumenten en de Indiase autoriteiten jaarlijks 5000 nieuwe IC's uitreiken ("CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India"). Aldus kan vastgesteld worden dat verzoeker met zijn eigen IC dan wel met een duplicaat van zijn eigen IC zonder noemenswaardige problemen zou moeten kunnen terugkeren, temeer nu uit de COI blijkt dat *"Alle Tibetaanse gesprekspartners hebben tijdens de Cedocamissie bevestigd dat het niet echt een probleem is om in India een IC, NORI-stempel of "exit permit" te krijgen"* en bovendien dat *"Alle Tibetanen met wie Cedoca gesproken heeft over hun reiservaringen met een IC hebben verklaard dat er zich geen noemenswaardige problemen voordoen om India met een IC te verlaten en om, volgens de voorschriften, vanuit het buitenland in India terug binnen te komen met diezelfde IC"*. Verzoeker toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken.

3.12. Voorts stelt de Raad vast dat het bekomen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de Central Tibetan Administration gebeurt: *"Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommandation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India."* Aldus kan blijken dat niet vereist is dat men over een geldige RC beschikt om na een lang verblijf in het buitenland opnieuw een RC te verkrijgen. Waar de COI nog melding maakt van de mogelijkheid voor de FRRO's om voor de teruggave van de RC de voorlegging van (een kopie van) het originele paspoort te vragen, stelt de Raad vast dat bij een legale terugkeer niets verzoeker kan verhinderen dergelijk document voor te leggen, te meer nu verzoeker niet aannemelijk maakt niet over een (duplicaat) IC te (kunnen) beschikken.

3.13. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.14. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat verzoeker in India reële bescherming geniet in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

3.15. Verzoeker vroeg tevens *"In subsidiaire orde: De asielaanvraag van de verzoeker terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen"* en *"In uiterst subsidiaire orde: De bestreden beslissing teniet te doen"*. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende

werd onderzocht, en hij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

3.16. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

3.17. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK